

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

07 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte - Ghenadie Nicolaev,

judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Nadejda Toma, Petru Moraru,

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Sâli Radu, de inculpatul Puiu Roman și avocatul acestuia, Dodon Ion, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 27 decembrie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui

Puiu Roman

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 22.08.2015 - 27.12.2016;

instanța de apel: 01.02.2017 - 25.04.2017;

instanța de recurs: 28.06.2017 - 07.11.2017.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, municipiul Chișinău din 27 decembrie 2016, Puiu R. a fost condamnat în baza art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții în domeniul farmaceutic timp de 3 ani, iar în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat, pe termen de probațiune de 3 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, Puiu R., în circumstanțe necunoscute de organul de urmărire penală a intrat în posesia substanței narcotice marijuana pe care a uscat-o și a mărunțit-o și a împachetat-o într-un pachet de polietilenă.

La 24.03.2015, Puiu R., deplasându-se pe str. Tighina, 34, mun. Chișinău, venind în vizită la Muturniuc R., la punctul de control din Unitatea Militară nr. 1002, i-a transmis ultimului un pachet de polietilenă în care se afla substanță vegetală uscată mărunțită de culoare verde. Muturniuc R., luând pachetul i-a achitat inculpatului suma de 150 de lei. Ulterior pe teritoriul unității militare de la soldatul Muturniuc R., a fost ridicată substanța vegetală uscată mărunțită de culoare verde transmisă de Puiu R.

Conform raportului de constatarea tehnico-științifică nr. 3126 din

08.04.2015, masa vegetală uscată și mărunțită de culoare verde-cafenie, ridicată la 24.03.2015, pe teritoriul Unității Militare nr. 1002, din str. Tighina, 34, mun. Chișinău, de la soldatul Muturniuc R., reprezintă marijuana, care se atribuie la substanțe narcotice, cantitatea acesteia constituie 2.226 gr., care este inclusă în Tabelul nr. 1 a substanțelor narcotice neutilizate în scopuri medicale, precum și cantitățile acestora aprobată prin HG nr. 79 din 23.01.2006, cantitatea de 2.226 gr., se atribuie la proporții mari.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri procurorul și avocatul Dodon I., în numele inculpatului, care au solicitat:

procurorul, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit ordinii stabilite pentru prima instanță în raport cu motivele invocate în apel, prin care Puiu R. să fie condamnat conform învinuirii înaintate la 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privare de dreptul de a ocupa anumite funcții pe un termen de 5 ani.

În susținerea apelului declarat, autorul acestuia a menționat că, sentința emisă în privința inculpatului este blândă și urmează a fi castă deoarece instanța de judecată la aprecierea modului și a măsurii de aplicare a pedepsei nu a luat în considerație aspectele săvârșirii infracțiunii, personalitatea inculpatului, iar stabilirea unei pedepse blânde este contrar prevederilor art. 61. alin (1) Cod penal.

Astfel, procurorul a considerat că, instanța de judecată incorect a apreciat faptul că, corectare și reeducare inculpatului este posibil fără condamnarea ultimului, or, ultimul anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, careva concluzii nu a făcut, continuând să comită infracțiuni. Categoria dată de infracțiune are un grad sporit de pericol, pe motiv că în ultima perioadă de timp săvârșirea unor astfel de infracțiuni este tot mai frecventă în rândul tinerilor, iar blândețea pedepsei în cazul unor astfel de crime face inefficientă lupta împotriva acestora.

avocatul Dodon I., în numele inculpatului, a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare a inculpatului.

În motivarea apelului declarat, autorul acestuia a menționat că, instanța a emis sentința în lipsa unor probe admisibile, pertinente și concludente, motiv pentru care nu pot fi puse la baza condamnării inculpatului.

Astfel, partea apărării a menționat că, ordonanța din 28.07.2015, privind recunoașterea și anexarea la dosar a corpurilor delictive (f.d.28) și procesul-verbal de examinare a obiectului din 28.07.2015 (f.d. 27), urmează a fi declarate nule, excluse din dosar, din lista probelor și nu urmează a fi cercetate în instanța de judecată din motiv că acestea au fost dobândite cu încălcarea art.94 alin. (1) pct. 2), 4), 6), 8), 10) Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2017, apelurile declarate au fost respinse ca fiind nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. Instanța de apel audiind suplimentar inculpatul și verificând declarațiile martorului Pascari Al-dru (f.d. 91,92) și probele materiale examinate în ședința de judecată în primă instanță: - *actul de ridicare a bunului material din 24.03.2015 (f.d.10)*; - *raportul de constatare tehnico-științifică nr. 3126 din 08.04.2015 (f.d. 11-13)*; - *procesul-verbal de examinare a obiectului din 28.07.2015, conform căruia a fost examinat procesul-verbal de constatare din 02.07.2015 (f.d. 27)*; - *ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictive la cauza penală din 26.10.2011 (f.d. 28)*; - *procesul-verbal de constatare din 02.07.2015 (f.d. 26)*; - *ordonanța de încetare a urmăririi penale, liberarea persoanei de răspundere penală și tragerea la răspundere contravențională din 20.05.2015 (f.d. 31,32)*.

În contextul relevării și analizei juridice a probelor menționate supra, instanța de apel a conchis că, nu există temei pentru a le da o nouă apreciere, instanța fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

Astfel, instanța de apel a considerat că, probele prezentate de părți, administrate în ședința de judecată și puse la baza sentinței, fiind obținute legal, sânt admisibile conform prevederilor art. 95 Cod de procedură penală și sânt apreciate conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

În cât privește nulitatea unor acte procedurale invocate de către partea apărării, instanța de apel a conchis că, urmărirea penală și judecata în primă instanță s-au desfășurat cu respectarea procedurii prevăzute de lege și, respectiv, nu se constată încălcări care atrag nulitatea actelor procedurale efectuate, prin prisma art. 251 Cod de procedură penală, în special - rechizitoriul și ordonanța de învinuire, ce-l vizează pe inculpat, or, acestea au fost întocmite în conformitate și cu respectarea prevederilor art. 281, 282, 296, 297 Cod de procedură penală.

Adițional, instanța de apel a remarcat că, potrivit procesului-verbal de prezentare a materialelor de urmărire penală din 31.07.2015, Puiu R., asistat de apărător, nu au avut obiecții și nu au înaintat careva cereri (f.d. 50).

Totodată, instanța de apel a menționat că, potrivit art. 66 alin. (2) pct. 27) Cod de procedură penală, învinuitul Puiu R. a avut dreptul să atace, în modul prevăzut de art. 313 Cod de procedură penală, acțiunile și hotărârile organului de urmărire penală, însă, după cum rezultă din materialul cauzei, acest drept n-a fost exercitat, iar conform art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual.

În cât privește motivele invocate în apelul procurorului, ce vizează pedeapsa penală aplicată inculpatului, sub aspectul criticii că este prea blândă, instanța de apel la fel le-a considerat ca fiind nefondate, or, prima instanță, soluționând chestiunea cu privire la pedeapsa penală, a acordat deplină eficiență prevederilor din articolele 7, 61, 75 și 90 Cod penal, în sentință, fiind cuprinse datele privind persoana inculpatului circumstanțele care influențează asupra

pedepsei, gravitatea infracțiunii săvârșite și scopul de prevenire a fenomenului infracțional în societate.

Astfel, instanța de apel a conchis că, prima instanță motivat a stabilit categoria și măsura de pedeapsă și, în așa mod, corect a concluzionat că atingerea scopului pedepsei se v-a obține prin aplicarea pedepsei cu închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în domeniul farmaceutic.

6. Împotriva hotărârilor nominalizate declară recursuri ordinare procurorul, inculpatul și avocatul acestuia, Dodon I., care solicită:

procurorul, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, într-un alt complet, deoarece instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

În motivarea recursului declarat, recurentul invocă argumente similare celor indicate anterior în apel și *descrise în pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând că, Colegiul penal la emiterea deciziei a ignorat prevederile art. 61, 75 Cod penal.

Recurentul mai menționează că, dispoziția art. 90 Cod penal, obligă instanța de judecată să indice expres în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei, care nici nu este motivat de către instanță, care se limitează doar la enumerarea circumstanțelor care le consideră atenuante.

Astfel, instanțele de fond nu au ținut cont de gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de comportamentul inculpatului în momentul comiterii infracțiunii și după consumarea ei, de personalitatea lui, pronunțând hotărâri neîntemeiate.

Decizia instanței de apel, în partea motivantă cu referire la stabilirea pedepsei contravine prevederilor art. 394 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, deoarece ea nu cuprinde motivele de aplicare a pedepsei mai ușoare și motivele de aplicare a pedepsei cu suspendare condiționată a executării ei.

În contextul celor expuse, acuzarea consideră concluziile instanțelor inferioare la capitolul individualizării pedepsei stabilite inculpatului, ca fiind greșite și care vin în contradicție cu probatoriul administrat la etapa urmăririi penale și cercetării judiciare, neconforme scopului legii penale și principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale.

inculpatul și avocatul acestuia, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 15) Cod de procedură penală, solicită casarea sentinței și deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea recursului declarat, recurenții invocă argumente similare celor indicate anterior în apel și *descrise în pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând că, instanța de apel nu a răspuns la argumentul apărării cu referire

la ordonanța de încetare a urmăririi penale și tragere a lui Mutrunuc R. la răspundere contravențională din 20.05.2015 (f.d. 31,32), care nu poate constitui mijloc de probă, deoarece nu se regăsește în lista mijloace prevăzute la art. 93 alin. (2) Cod de procedură.

Totodată, recurenții menționează că, instanța de apel a lăsat fără răspuns argumentele cu referire la declarațiile lui Mutrunuc R., care nu pot fi recunoscute în calitate de probă, or, ultimul nu a fost audiat în instanța de judecată, fiind astfel încălcate principiile contradictorialității, egalității armelor și nemijlocirii examinării probelor de către instanța de judecată, precum și prevederile art. 6 CoEDO, deoarece partea apărării nu a avut posibilitatea de a adresa întrebări cet. Mutrunuc R., declarațiile căruia în esență au stat la baza condamnării lui Puiu R.

Actul de ridicare a bunului material din 24.03.2015 (f.d. 10), a fost întocmit de către Pascaru A., însă această persoană nu avea dreptul să efectueze asemenea acțiuni și în conformitate cu prevederile art. 273 alin. (1) lit. f), alin. (2) și alin. (3), art. 230 alin. (2), art. 251 alin. (2) Cod de procedură penală, actul respectiv urmează a fi recunoscut nul.

În opinia recurentului, ordonanța din 28.07.2015, privind recunoașterea și anexarea la dosar a corpurilor delictive (f.d. 28) și procesul-verbal de examinare a obiectului din 28.07.2015 (f.d. 27), urmează a fi declarate nule, excluse din dosar, din lista probelor și nu urmează a fi cercetate în instanța de judecată din motiv că acestea au fost dobândite cu încălcarea art. 94 alin. (1) pct. 2), 4), 6), 8), 10) Cod de procedură penală.

Există o jurisprudență constantă a CtEDO cu referire la audierea la etapele inițiale ale procesului penal a persoanelor care sunt bănuite (*cauza Panovits c. Cypru, din 27.11.2008*). La caz, prin întocmirea de către poliție a așa-zisului act de constatare a declarațiilor lui Puiu R. cu referire la acuzația adusă este similară cu audierea bănuitului în lipsa avocatului său și fără informarea cu privire la drepturile sale în calitate de bănuit.

7. Judecând recursurile ordinare, în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acestea urmează a fi respinse din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

În esență, potrivit argumentelor invocate de recurenți se constată că aceștia formulează critici împotriva deciziei instanței de apel, în particular referindu-se la erorile prescrise la pct. 6), 8), 10) și 15) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală. Or, partea acuzării invocă că, instanța de apel eronat a menținut soluția

primei instanțe în partea stabilirii pedepsei inculpatului, iar partea apărării menționează că, în general instanțele greșit au dispus condamnarea inculpatului în baza art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal, deoarece probele prezentate de către partea acuzării au fost administrate cu încălcări care atrag nulitatea actelor procedurale.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii, fiind legală și întemeiată.

7.1. Prin urmare, instanța de recurs atestă că, acuzatorul de stat nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului Puiu R., din care considerente nu se va pronunța referitor la aceste aspecte, însă critică hotărârea contestată în partea executării pedepsei.

Motivele recurentului, precum că instanțele de fond incorect au aplicat în privința inculpatului prevederile art. 90 Cod penal, considerând că nu este proporțională cu gravitatea infracțiunilor săvârșite, Colegiul penal le consideră neîntemeiate.

Astfel, instanța de recurs consideră, că în mod just instanța de apel a menținut sentința primei instanțe, concluzionând că la soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsa inculpatului, instanța de fond echitabil a stabilit categoria și măsura de pedeapsă, relevând în cuprinsul sentinței circumstanțele cauzei și anume gradul prejudiciabil al faptei comise, persoana celui vinovat, corect menționând că scopul pedepsei poate fi atins fără punerea în executare a pedepsei.

Așadar, lui Puiu R. în baza art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa închisorii pe un termen de 3 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții în domeniul farmaceutic timp de 3 ani, iar în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendă condiționat, pe termen de probațiune de 3 ani.

Conform alin. (1) art. 90 Cod penal, în vigoare la momentul judecării cauzei, prevedea că dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând obligatoriu în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă, iar aceste prevederi potrivit dispoziției alin. (4) al aceleiași norme nu se aplică în cazul persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei.

Revenind la prezenta speță, Colegiul menționează că, sancțiunea art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal, în baza căreia a fost condamnat Puiu R., prevede pedeapsa închisorii de la 3 la 7 ani, iar potrivit prevederilor art. 16 Cod penal, aceasta face parte din categoria infracțiunilor grave.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutarea pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii; circumstanțele cauzei și persoana infractorului, aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără punerea în executare a acesteia.

Astfel, având în vedere circumstanțele cauzei, rolul inculpatului la săvârșirea infracțiunii, personalitatea acesteia, precum și ținând cont de scopul pedepsei penale, de pericolul social al infracțiunii săvârșite, au permis instanței de judecată, să-i aplice lui Puiu R. o pedeapsă echitabilă, care corespunde prevederilor art. 7, 61, 75 și 90 Cod penal, hotărâre, pe care Colegiul penal o apreciază ca fiind corectă și legală.

Prin urmare, ținând cont de toate împrejurările cauzei, având în vedere atât principiul umanismului, prevăzut de art. 4 Cod penal, cât și prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, instanța de recurs consideră că nu este rațional executarea pedepsei reale cu închisoarea de către inculpat, iar instanța de apel just a conchis de a menține aplicarea în privința acestuia a prevederilor art. 90 Cod penal, fiindu-i suspendată condiționat executarea pedepsei pe termen de probă, deoarece careva interdicții la aplicarea acestei norme nu se atestă.

7.2. Revenind la conținutul recursurilor declarate, Colegiul penal menționează că, inculpat și avocatul acestuia critică decizia instanței de apel sub aspectul aprecierii probelor, obiectând în mare parte și asupra modului de administrare ale acestora.

Instanța de recurs ține să remarce că, la această etapă a procedurilor nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, or, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond. Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factive, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea soluției de condamnare a inculpatului.

Astfel, se relevă că, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul declarat, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, fiind cercetate suplimentar probele administrate de instanța de fond, astfel ajungând la concluzia corectă enunțată în *pct. 4. al prezentei decizii.*

În sensul prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului declarat de partea apărării.

Ținând seama de aceste prevederi, Colegiul penal constată că instanța de apel a fost în drept și, de fapt, întemeiat a menținut sentința de condamnare a lui Puiu R. în baza art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal, motivându-și detaliat și clar soluția adoptată.

Colegiul penal conchide că temeiul invocat de către recurenți și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată.

Toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, concluziile privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză, iar motivele aduse de recurenți, precum că instanța nu a dat o apreciere cuvenită probelor din dosar, țin de starea de fapt a cauzei și nu sânt prevăzute ca temei pentru recurs în art. 427 Cod de procedură penală.

Cât privește incidența în prezenta cauză a prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează că, acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii.

Sub aspectul situației de "*neîntrunire a elementelor infracțiunii*", se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Astfel, autorii recursului consideră că instanța de apel, care a menținut sentința, a concluzionat greșit referitor la vinovăția lui Puiu R., menționând că, învinuirea adusă este bazată pe probe, care nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare.

Instanța de recurs susține că soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că există faptele infracțiunilor incriminate.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și multiaspectual în textul deciziei instanței de apel, iar temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală.

Prin urmare, sunt lipsite de temei argumentelor invocate de recurenți, referitor la faptul că, instanțele inferioare au admis în calitate de probe actele procedurale: *ordonanța de încetare a urmăririi penale și tragere a lui Mutrunuc R. la răspundere contravențională din 20.05.2015 (f.d. 31,32); actul de ridicare a bunului material din 24.03.2015 (f.d. 10); ordonanța din 28.07.2015 privind recunoașterea și anexarea la dosar a corpurilor delictive (f.d. 28) și procesul-verbal de examinare a obiectului din 28.07.2015 (f.d. 27)*, administrate cu încălcări care atrag nulitatea.

În acest context, Colegiul penal menționează, că ilegalitatea acțiunilor organelor de urmărire penală în conformitate cu prevederile art. 251 alin. (4) Cod de procedură penală, atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii - *când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale - când partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată - când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță.*

În atare circumstanțe, se evidențiază că, la 31.07.2015, învinuitului Puiu R., în prezența apărătorului, i-au fost prezentate materialele cauzei penale, iar după ce aceștia au luat cunoștință cu ele, careva cereri sau demersuri nu au declarat (f.d. 50).

Potrivit art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Astfel, instanța de recurs va respinge ca fiind neîntemeiate alegațiile recurenților, cu referire la faptul că, instanța de apel ar fi lăsat fără apreciere argumentul expus în cererea de apel privind încălcarea dreptului inculpatului la pun proces echitabil, în sensul admisibilității probelor acuzării.

Concomitent, Colegiul remarcă că recursul repetă textul apelului și argumentele expuse în recurs au fost anterior invocate în apel, iar instanța de apel pe deplin le-a examinat și, apreciind toate probele în ansamblu, s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor.

Drept urmare, instanța de recurs conchide că concluziile la care a ajuns instanța de apel privitor la menținerea sentinței de condamnare a inculpatului Puiu R. cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, sunt obiective și întemeiate, nefiind identificată prezența vreunei erori judiciare invocate de recurent, care ar putea servi drept temei de casare a deciziei contestate.

Astfel, afirmația apărării precum că, instanța de apel, a tras o concluzie greșită în ce privește condamnarea inculpatului în baza art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal, considerând că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția acestuia,

sunt combătute prin probele acumulate legal în cadrul urmăririi penale, precum și administrate în cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond și apel.

Revenind la conținutul recursului declarat, instanța de recurs va respinge ca fiind neîntemeiată pretinsa violare a art. 6 CoEDO, or, cauza CtEDO (*Panovits c. Cypru din 27.11.2008*), la care face referire recurentul, a avut ca obiect de discuție alte circumstanțe decât cele existente în prezenta cauză. Astfel, prevederile art. 6 CoEDO, în speță nu sunt aplicabile.

Colegiul penal apreciază că, decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CoEDO. În același context, Colegiul penal menționează că, deși art. 6§1 al CoEDO obligă instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile, însă Curtea a clarificat că acest lucru nu impune un răspuns detaliat la fiecare argument invocat de parte (*Van de Hurk vs. Olanda, din 19.04.1994*).

Or, modul în care se aplică obligația de a motiva hotărârile judecătorești poate varia în funcție de natura acestora și trebuie apreciat în lumina circumstanțelor cauzei (*Hiro Balani vs. Spania, din 09.12.1994*).

În circumstanțele stabilite, Colegiul penal decide asupra respingerii ca inadmisibil a recursului declarat de către inculpat și avocatul acestuia.

8. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Respinge ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Sâli Radu, de inculpatul Puiu Roman și avocatul acestuia, Dodon Ion, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2017, în cauza penală, în privința lui *Puiu Roman*, cu menținerea hotărârilor atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 07 decembrie 2017.

Președinte
Judecătorii

Ghenadie Nicolaev
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti
Nadejda Toma
Petru Moraru